

Jelenia Góra, dnia 07 maja 2025 r.

SKO.OŚ/41/3/25

D E C Y Z J A
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
W JELENIEJ GÓRZE

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 572), oraz art. 71 ust. 1 i 2, art. 73 ust. 1, art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.), po rozpoznaniu odwołania EKO SERWIS sp. z o. o. z siedzibą w Szczecinie reprezentowanej przez radcę prawnego Mariusza Ciałę od decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski z dnia 16 stycznia 2025 r. nr WT.OŚ.6220.4.2024.3 o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do karbonizacji i zgazowania odpadowych frakcji organicznych w miejscowości Ubocze na działce nr 758/5 obręb Ubocze”, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze

o r z e k a

uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i sprawę przekazać organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Decyzją nr WT.OŚ.6220.4.2024.3 z 16 stycznia 2025 r., Burmistrz Gminy i Miasta Gryfów Śląski odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do karbonizacji i zgazowania odpadowych frakcji organicznych w miejscowości Ubocze na działce nr 758/5 obręb Ubocze”, w związku z niezgodnością inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że po dokonaniu analizy dokumentów oraz obowiązujących przepisów, brak jest merytorycznych przesłanek do stwierdzenia zgodności lokalizacji przedsięwzięcia polegającego z przepisami Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Gryfów Śląski ze względu zakwalifikowania inwestycji do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko co wyklucza § 5 ust. 3 Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego zatwierdzony Uchwałą nr

XLVII/231/18 Rady Miejskiej Gminy Gryfów Śląski z dnia 20 kwietnia 2018r. Wobec tego odmówiono wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację ww. przedsięwzięcia. Decyzja ta była doręczana stronom przez obwieszczenie.

Od decyzji tej odwołanie złożyła EKO SERWIS sp. z o. o. z siedzibą w Szczecinie reprezentowana przez radcę prawnego Mariusza Ciaś. Decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść zaskarżonej decyzji tj.:

1. art. 7 k.p.a. w zw. art. 66 ust. 1 u.o.o.ś w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. art. 80 k.p.a. w zw. 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (dalej: „rozporządzenie”) poprzez niezebranie i nierozpamiętanie w sposób należyty i wyczerpujący materiału dowodowego, a tym samym nieustalenie wszystkich zasadniczych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy skutkujących dowolnym przyjęciem, że przedsięwzięcie polegające na: „Budowie instalacji do karbonizacji i zgazowania odpadów frakcji organicznych w miejscowości Ubocze” należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i na skutek tego wydania decyzji odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z uwagi na przewidziany dla tego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego brak możliwości lokalizacji obiektów mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko prowadzi do przyjęcia, że przedmiotowe przedsięwzięcie powinno zostać zakwalifikowane jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a tym samym nie było uzasadnionych po stronie organu podstaw do wydania decyzji negatywnej;

2. art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: „u.o.o.ś.”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne uznanie niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając na względzie powyższe strona wniosła o uchylenie w całości decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski z dnia 16 stycznia 2025 roku oraz orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie strona wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu postanowienia Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Lwówku Śląskim z dnia 25 września 2023 roku wydanego w sprawie prowadzonej pod znakiem: ZNS.9022.6.11.2023.PB, na fakt: podejmowania przez organ I instancji od samego początku prób uniemożliwienia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia, bezzasadności

prób kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia jako przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Przekazując odwołanie organ I instancji wskazał, że klasyfikacji przedsięwzięcia dokonał na podstawie wniosku inwestora, w którym inwestor wskazał, że inwestycja zalicza się do inwestycji mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Pismem z dnia 20 marca 2025 r. Kolegium zwróciło się do pełnomocnika strony o wyjaśnienie:

1. Z czego wynika zmiana stanowiska wnioskodawcy odnośnie kwalifikacji przedsięwzięcia? We wniosku z dnia 08.11.2024 r. wnioskodawca sam zakwalifikował przedsięwzięcie do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Do wniosku dołączył też raport z którego wynika, iż przedsięwzięcie jest kwalifikowane na podstawie § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Tak też to przedsięwzięcie zakwalifikował organ I instancji. Obecnie, w odwołaniu twierdzi Pan, iż przedsięwzięcie winno być kwalifikowane na podstawie § 3 ust. 1 pkt 83 rozporządzenia tj. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Czy w związku z tym Kolegium ma rozumieć, iż nastąpiła zmiana wniosku (brak jest na to dowodów w aktach sprawy), bądź, iż przedłożony raport jest nieprawidłowy?
2. Czy sprawa jaka toczyła się przed Burmistrzem Lubania dotyczyła tej samej inwestycji (tak wynika z postanowienia PPIS w Lwówku Śląskim z 23 września 2023 r.), a jeśli tak to jak się zakończyła i dlaczego inwestor ponowił wniosek?

W dniu 15 kwietnia 2025 r. wpłynęło pismo pełnomocnika odwołującej się spółki. W piśmie wskazano, że skarżąca nie kwestionuje tego, że we wniosku z dnia 8 listopada 2024 roku złożonym do Urzędu Gminy i Miasta Gryfów Śląski w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wskazała, że przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Powyższe wskazanie kwalifikacji przedsięwzięcia wynikało wyłącznie z powielenia przez wnioskodawcę omyłki pisarskiej ujętej w raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa instalacji do karbonizacji i zgazowania odpadowych frakcji organicznych w miejscowości Ubocze”. Strona podała, że w załączonym do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach raporcie o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia pn.: „Budowa instalacji do

karbonizacji i zgazowania odpadowych frakcji organicznych w miejscowości Ubocze” doszło do powstania omyłki pisarskiej. Omyłka ta polegała wyłącznie na literalnym wskazaniu, że przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziałujących na środowisku zamiast wskazania, że należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Za istnieniem omyłki pisarskiej jednoznacznie przemawia fakt, że wszelkie pozostałe zawarte w raporcie dane dotyczące planowanego przedsięwzięcia jednoznacznie uzasadniają istnienie kryteriów określonych w 3 ust. 1 pkt 82 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Strona zaznaczyła, że nawet tak literalnie wskazana przez inwestora kwalifikacja przedsięwzięcia nie ma wiążącego charakteru dla organu i nie powinna ograniczać organu do poruszania się tylko we wskazanej przez inwestora kwalifikacji przedsięwzięcia. Organ administracji publicznej dokonując oceny całokształtu przedłożonego w sprawie materiału dowodowego na podstawie art. 80 k.p.a. powinien zweryfikować czy przyjęta kwalifikacja przedsięwzięcia jest prawidłowa i dokonać własnej analizy w zakresie tego jaka kwalifikacja powinna być właściwa. Obowiązek dokładnego ustalania przedmiotu żądania zgłoszonego przez stronę wynika przede wszystkim z przepisów określających ogólne zasady postępowania, w tym art. 9 k.p.a. Jak wskazał między innymi Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 października 2024 roku (sygnatura akt: III OSK 4499/21) ocena wartości dowodowej kwalifikacji przedsięwzięcia, jego wiarygodności i przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy należy do obowiązków organu administracji, ponieważ to organ rozstrzyga sprawę. Przed wydaniem decyzji organ powinien samodzielnie i wnikliwie zbadać charakter planowanego przedsięwzięcia poddając szczegółowej analizie parametry techniczne i użytkowe planowanego urządzenia, w tym złożoną dokumentację. W ocenie strony to nie zostało dokonane przez Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski. Ponadto strona podniosła, że w postępowaniu prowadzonym przed organem Skarżąca nie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a tym samym nie dysponowała dostateczną wiedzą na temat postępowania administracyjnego prowadzonego w przedmiocie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Na skutek powyższego, stosownie do treści art. 6 k.p.a., art. 7 k.p.a oraz 8 k.p.a. organ powinien prowadzić postępowanie w taki sposób, aby umożliwić stronie najpełniejszą realizację jej woli tj. uzyskania stosownej decyzji, a w przypadku braku jednoznaczności — kwalifikacja nie korelująca z danymi dotyczącymi przedsięwzięcia — zwrócić się do strony celem dokonania dalszych ustaleń. Strona podniosła także, że sprawa tocząca się przed Burmistrzem Lubania dotyczyła podobnego technologicznie, lecz nie takiego samego przedsięwzięcia, które prowadzone było pod nazwą „Budowa instalacji do karbonizacji

i zgazowania odpadowych frakcji organicznych z możliwością odzysku zielonego wodoru w miejscowości Ubocze”. Realizacja przedsięwzięcia objętego wnioskiem z dnia 8 listopada 2024 roku pomimo technologicznego podobieństwa do inwestycji, dla której postępowanie prowadził Burmistrz Lubania zaplanowana jest w innej skali - mniejszej skali. Tytułem wyjaśnienia skarżąca wskazała, że postępowanie początkowo zostało zainicjowane przed Burmistrzem Gminy i Miasta Gryfów Śląski, jednak zgodnie z wnioskiem. Burmistrza zostało przekazane do dalszego prowadzenia Burmistrzowi Lubania. Postępowanie przed Burmistrzem Lubania na wniosek inwestora zostało zawieszone postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2024 roku. Strona zauważyła, że z uwagi na różnice dotyczącą skali przedsięwzięcia pomiędzy inwestycją objętą postępowaniem prowadzonym przez Burmistrza Gminy i Miasta Gryfów Śląski, a Burmistrzem Lubania inwestor nie ponowił wniosku, lecz w zakresie podobnego technologicznie przedsięwzięcia obejmującego mniejszą skalę złożył nowy wniosek. Z uwagi na powyższe, etap postępowania prowadzonego przed Burmistrzem Lubania pozostaje bez wpływu na przedmiot niniejszej sprawy. Do pisma strona dołączyła oświadczenie autorów raportu z dnia 07 kwietnia 2025 r. z którego treści wynika, iż przedsięwzięcie powinno być zakwalifikowane do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, co uzasadniają dane w raporcie. Wskazano, że poprzednia kwalifikacja przedsięwzięcia wynika z omyłki pisarskiej.

Rozstrzygając jak we wstępie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wzięło pod uwagę co następuje:

Materialnoprawną podstawę wydanej w sprawie decyzji stanowiły przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 1112) dalej zwana ustawą.

W myśl art. 80 ust. 2 ab initio ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Przewidziane w dalszej części powołanego przepisu wyłączenia nie mają w sprawie zastosowania, a zatem pozostają poza przedmiotem postępowania. We wskazanym przepisie określone zostały zatem przesłanki wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach związane z oceną lokalizacji przedsięwzięcia w zgodzie z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przesłanki te określone są pozytywnie, tzn. wskazują

warunki, których spełnienie jest konieczne do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalających na realizację przedsięwzięcia.

Jak prawidłowo wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, ze wskazanych przepisów wynika, że regułą jest konieczność stwierdzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (ust. 2). Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest w świetle art. 80 ust. 2 ustawy podstawowym kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (zob. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt II OSK 2460/16; z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17; z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17). Wyjaśnić należy także, że wymóg zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odnosi się do każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem decyzji wyraźnie wskazanych w art. 80 ust. 2 zdanie drugie ustawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy), organy mają ograniczony zakres materiału dowodowego opierając się przede wszystkim na złożonej przez inwestora karcie informacyjnej przedsięwzięcia bądź, jak w niniejszej sprawie, przedłożonym organowi raporcie o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. To wskazane dokumenty stanowią kluczowy dowód w sprawie i muszą zostać ocenione w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt III OSK 163/21).

Należy się zgodzić z organem I instancji, że stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. „Po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko

(art. 46 ust. 3 ustawy), analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia (art. 47 ustawy), czy też uzgodnień z art. 48 ustawy.” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II OSK 1036/07, LEX nr 489569). Stanowisko to podtrzymał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17, wskazując, że „Skoro z treści art. 80 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1235 ze zm.) wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe”.

W niniejszej sprawie wnioskiem z dnia 08 listopada 2024 r. EKO SERWIS Sp. z o. o. z siedzibą w Szczecinie wniosła o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na: Budowie instalacji do karbonizacji i zgazowania odpadowych frakcji organicznych w miejscowości Ubocze na działce nr 758/5 obręb Ubocze. We wniosku strona wskazała, że przedsięwzięcie do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Do wniosku dołączyła też raport z którego wynika, iż przedsięwzięcie jest kwalifikowane na podstawie § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko a zatem jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko.

Z uzasadnienia spornej decyzji z dnia 16 stycznia 2025 roku wynika, iż Burmistrz Gminy i Miasta Gryfów Śląski odmówił EKO SERWIS sp. z o. o. wydania decyzji środowiskowej, w oparciu o stanowisko strony zawarte we wniosku oraz w dołączonym do wniosku raporcie, iż inwestycja jest inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko. A ponieważ lokalizowania takich inwestycji zakazuje plan miejscowy, lokalizacja przedsięwzięcia niezgodna jest z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Z § 5 ust 3 Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego uchwalonego uchwałą nr XLVII/231/18 Rady Miejskiej Gminy Gryfów Śląski z dnia 20 kwietnia 2018 roku wynika, iż wyklucza się lokalizację obiektów mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. W tym stanie rzeczy, opierając się na stwierdzeniu inwestora, że inwestycja jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko, organ wydał decyzję o

odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z uwagi na niezgodność z planem miejscowym.

Analiza uzasadnienia decyzji organu I instancji prowadzi do wniosku, że ocena w zakresie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z m.p.z.p. została oparta wyłącznie o stanowisko inwestora oraz stanowisko zawarte w raporcie. Burmistrz nie poczynił żadnych własnych ustaleń i ocen. Wskazać w tym miejscu należy, że złożonego raportu nie można traktować jako opinii biegłego w rozumieniu art. 84 § 1 k.p.a. Opinie biegłych w postępowaniu administracyjnym zasadniczo służą ustaleniu stanu faktycznego w sytuacji, kiedy niezbędne są wiadomości specjalne. Przedmiotem opinii biegłego nie może być ocena prawna stanu faktycznego ani wykładnia przepisów prawa. Organ administracji publicznej jest bowiem zobowiązany samodzielnie dokonać wykładni prawa w celu jego zastosowania. Zatem wskazany raport może być co najwyżej traktowany jako dowód w rozumieniu art. 75 § 1 k.p.a., który - jak każdy inny dowód - organ I instancji miał obowiązek ocenić w świetle całokształtu materiału dowodowego sprawy. Jak wynika z uzasadnienia decyzji, Burmistrz nie dokonał własnych ustaleń w zakresie kwalifikacji przedsięwzięcia do inwestycji mogących znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Powyższe oznacza, że organ I instancji zaniechał samodzielnej analizy planowanego przedsięwzięcia opierając się jedynie na stwierdzeniu wnioskodawcy i autorów raportu. Niewątpliwie organ mógł się zasugerować tym, iż strona do wniosku dołączyła raport, którego obowiązek dołączenia dotyczy inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Obecnie w odwołaniu od decyzji strona przedłożyła oświadczenie autorów raportu, z którego wynika, iż omyłkowo dokonali kwalifikacji przedsięwzięcia do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Oczywiście także i to stanowisko musi podlegać ocenie organu I instancji. Niewątpliwie stanowisko to, należało uznać w istocie za zmianę wniosku na etapie postępowania odwoławczego, skutkujące koniecznością wydania przez organ II instancji rozstrzygnięcia kasacyjnego. W tej sytuacji nie ma możliwości aby Kolegium mogło sprostać żądaniu odwołującej się spółki i orzec co do istoty sprawy.

Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 138 § 2 k.p.a. Uchylenie decyzji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. jest dopuszczalne z tego powodu, że organ I instancji nie ustalił poprawnie stanu faktycznego sprawy. W takiej sytuacji organ odwoławczy ma ustawowy nakaz uchylenia decyzji pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia temu organowi. Zatem w sprawach, w których organ pierwszej instancji nie wyjaśnia stanu faktycznego sprawy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, nie ma innej możliwości orzekania jak stosowanie art. 138 § 2 k.p.a.. Oczywiście wówczas zawsze

musi nastąpić przekazanie sprawy do organu niższej instancji. W tym kontekście znaczenie ma to, że postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczynane jest na zasadzie skargowości. Z przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, wynika jednoznacznie, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się na wniosek strony postępowania. Stosownie bowiem do art. 73 ust. 1 ustawy *postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia*. Organ prowadzący postępowanie musi zatem dokładnie ustalić treść wniosku i nie może tego wniosku modyfikować. Jego obowiązkiem jest natomiast odniesienie się do treści żądania strony wnioskującej i po przeprowadzeniu stosownego postępowania, wydanie decyzji pozytywnej dla strony lub odmówienie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla wnioskowanej inwestycji.

Prawo modyfikacji wniosku wszczynającego postępowanie - jego zmiany - przysługuje natomiast inwestorowi, aż do czasu zakończenia postępowania decyzją ostateczną. Oznacza to, że inwestor może zmienić wniosek lub swoje również na etapie postępowania odwoławczego, które rozpoczyna się po wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji i po złożeniu odwołania. Organ II instancji działając zgodnie z zasadą dwuinstancyjności obowiązany jest orzekać przy uwzględnieniu zmodyfikowanego wniosku. Rozstrzygnięcie odwoławcze, determinowane będzie zaś charakterem dokonanych zmian. Przy zmianach nieistotnych można rozważać - w zależności od indywidulanych okoliczności sprawy - możliwość wydania orzeczenia merytorycznego przez organ II instancji, natomiast przy zmianach istotnych, orzekanie przez organ II instancji co meritum sprawy prowadzić może do naruszenia zasady dwuinstancyjności. W takim przypadku konieczne będzie skorzystanie z instytucji określonej w art. 138 § 2 k.p.a. W niniejszej sprawie zaistniała tego rodzaju sytuacja.

W toku ponownego rozpoznawania sprawy organ I instancji winien dokonać samodzielnie oceny złożonego w sprawie wniosku oraz przedłożonego raportu w kontekście zgodności wniosku z planem miejscowym.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze w składzie:

Przewodniczący Składu Orzekającego: *Agnieszka Mazurkiewicz (spr.)*

Członkowie: *Henryk Bloch*

Magdalena Falkowska

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna.
2. Stosownie do art. 64a. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym, na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw. Zgodnie z art. 64b ustawy p.p.s.a, sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.
3. Sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze.
4. Wysokość wpisu sądowego wynosi w tej sprawie 100 zł (na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 221 poz. 2193)
5. Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. strony postępowania w drodze obwieszczenia (art. 49 Kpa):
2. Pełnomocnik EKO SRWIS Sp. z o. o. w Szczecinie: radca prawny Mariusz Ciaś,
ul. Kaszubska 66 lok. 3, 70-403 Szczecin
3. Burmistrz Gminy i Miasta Gryfów Śląski + zwrot akt
4. aa

